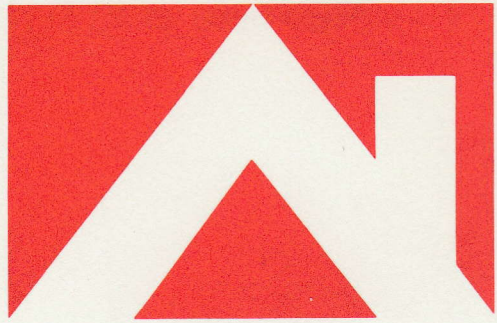
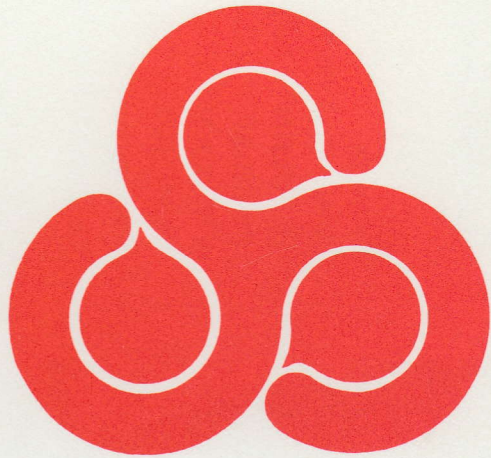

**ubbink
orion**

expres

expres

Samenstelling Bestuur:

Voorzitter:

Roel Booy, Antillenstraat 34,
tel.: 26938

Secretaris:

Henk Penterman, v. Hogendorp-
laan 92, tel.: 23069

Penningmeester:

Jan Bloem, Groen v. Prinsterer-
laan 14, tel.: 24618

Leden:

Hennie v. Haarlem, Zuivelweg 89
tel.: 25801

Martin Beyer, Molengaarde 45,
Doesburg, tel.: 08334-3712

Correspondentie-adres:

van Hogendorp laan 92.

**ubbink
orion**

Redactie:

Bas Bloem, tel.: 41885

Thelma Kuipers, tel.: 32224

Hans Linde, tel.: 42283

Eddy Madern, tel.: 41635

Typewerk:

Alice Aaftink

Verspreiding:

diverse jeugdleden.

Redactie-adres:

Bas Bloem, Wannedreef 71

INHOUD

- Adspiranten naar Denemarken
- Rene Striekwold
- Mini interview
- Recreantennieuws
- Oost-Gelderland
- Contributie
- Sportuitwisseling
- enz., enz.

VAN DE REDAKTIE

Het seizoen '82-'83 zit erop en iedereen kan zich verheugen op een hopelijk zonnige vakantieperiode. Een periode zonder volleybal, hoewel er zullen ongetwijfeld op het strand of in het bos enkele smashes uitgedeeld worden. In ieder geval blijven "onze" zalen gesloten tot medio augustus.

Je zult t.z.t. in het eerste nummer van het volgende seizoen bericht krijgen over de nieuwe Trainingsgroepen en tijden.

Op vrijdag 29 juni vindt voor alle senioren de traditionele afsluiting van het seizoen plaats: het mixedtoernooi. Via je aanvoerder/ster hoor je er meer van, maar houdt deze avond in ieder geval vrij!

Voor de medewerkers van ons clubblad ook een tijdje rust. Acht nummers per seizoen vragen toch meer tijd en energie dan je denkt, maar ook dit jaar zijn we erin geslaagd om het voor elkaar te krijgen. Iedereen die z'n steentje of steen heeft bijgedragen: BEDANKT.

Een speciale pluim op de hoed is er voor onze bezorgers die trouw zo'n 600 exemplaren door de bus hebben laten glijden.

In dit laatste nummer kun je bijdragen lezen uit alle geledingen van de vereniging. Denemarken en België kregen bezoek van Ubbink-Orion, Rene Striekwold belicht zijn team, de recreanten waren actief, een sportfotowedstrijd, etc. etc.

Veel leesplezier en een onvergetelijk mooie vakantie!!

Bas Bloem.

RENÉ STRIEKWOLD

De laatste jaren bepaalde het eerste herenteam van Ubbink-Orion voor het belangrijkste deel het gezicht van de vereniging. Dit seizoen eindigden zowel de dames als heren op een vijfde plaats, maar de tweede plaats in de Europa-Cup spreekt toch wel in het voordeel van de mannen. Maar jij en ik weten dat de heren in de competitie tegenvielen en dat de dames boven verwachting goed draaiden.

Wat wordt het volgend jaar? Spelen de dames mee om de topplaatsen? René Striekwold laat het één en ander los.

We pakken de draad op in mei '82: Loes Schimmel stopt, Loekie Raterink emigreert, Charlotte Verbunt gaat naar Nijmegen, Wilmi Thielen ruilt volleybal in voor jazz en klassiek ballet.

René Striekwold lijkt een weinig benijdenswaardige man op dat moment.

Een gehalveerde selectie, wat moet dat worden? René denkt terug:

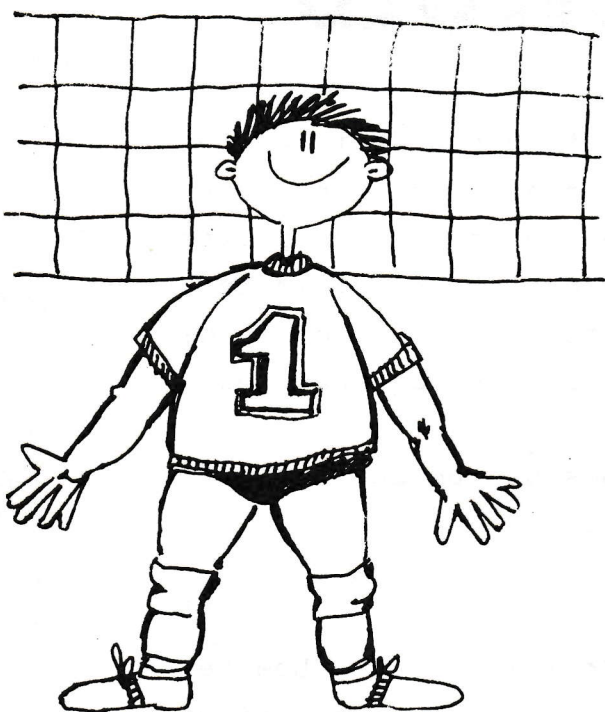
"Op dat moment voel je je echt niet lekker, maar voor jezelf maak je een telling. Wie zijn de blijvers? Wie bouwen we daar omheen? Voor mij stond toen al vast dat we zeker niet zouden gaan degraderen, ondanks sombere voorspellingen van diverse mensen".

Dan begint het nieuwe seizoen. Hoe ging dat? René hierover: "We spraken af dat we in de week drie keer zouden trainen. Dat hadden alle meisjes er voor over. We begonnen razend enthousiast en hielden dat eigenlijk het hele jaar vol. Het doel van de groep was in eerste instantie in de ere-divisie blijven, maar al snel bleek dat er voor ons méér in zat".

Wat was het verschil met het seizoen daarvoor?

René: "Iedereen voelde zich er zelf erg bij betrokken, iedereen wilde laten zien wat ie kon. Bovendien werkte de groep als een eenheid. Geen groepjesvorming binnen het team, geen gezeur.

Het trainingsbezoek was prima en dat werkt voor een trainer een stuk eenvoudiger. Bovendien bleven we vrij van blessures. Deze verschillen vielen in ons voordeel uit. Een nadeel was echter dat we teveel met zes speelsters speelden en dat was voorheen wel anders".

De trouwe bezoekers, die de beschikking hebben over een kritische volleybalblik, vinden misschien dat de meisjes ondanks een hoge klassering toch de nodige puntjes hebben laten liggen. Hoe valt dat te verklaren? René doet dat als volgt: "Er zijn inderdaad duels gespeeld, waarin we niet uit de verf kwamen en de punten cadeau deden, althans er had méér ingezet. Dat kwam voornamelijk door de onwennigheid. Waarschijnlijk waren we ons niet bewust van eigen kunnen. In de duels met Longs en Van Houten thuis en bij DVC uit gebeurde dat. Onnodig puntenverlies".

Als je met René Striekwold over volleybal praat, valt je direct op dat hij ervan bezeten is. Speciaal de aanvalsvariaties bekoren hem. Eerder al als speler en nu ook als trainer. Wat is zijn technische inbreng in het team?

René over zijn stokpaardje: "In het afgelopen seizoen scoorden we enorm veel via een snelle aanval over de rechtvoor (positie 2). Deze aanval is in Nederland flink onderschat, wij hebben dat uitgebuit en dus een voorsprong genomen op de andere clubs. De laatste jaren staat de belangrijkste aanvaller aan de linkerkant of in het midden. Daar wordt veel op getraind, zowel op de aanval als op de blokkering die daar bij hoort. Het blok dat onze rechtsvoor tegenover zich had was dus meestal niet het sterkste blok en daarvan hebben we geprofiteerd. Verder hebben we in verhouding met andere ploegen erg snel gespeeld. Dat moest wel ter compensatie van onze geringere lengte. Een ploeg als Starlift is eigenlijk te lang voor ons, we proberen ze door onze snelheid te pakken.

Dan zijn we erg veel bezig geweest met nieuwe combinaties, schijnopstellingen en aangepaste blokkeringen voor aanvalsvariaties. Dat hebben we alleen op de trainingen beoefend, het moet langzaam ingepast worden".

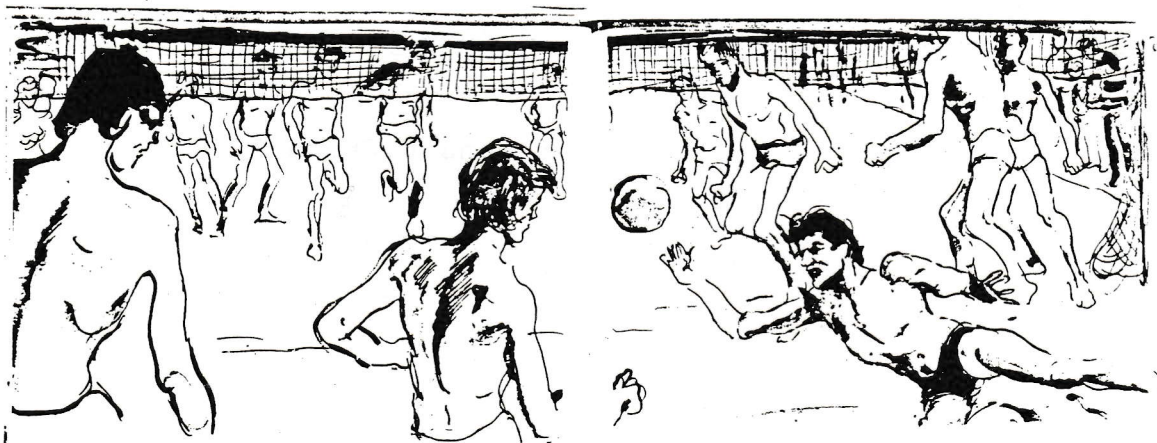
Wat kunnen we volgend seizoen van dames 1 verwachten? De binnenkort naar Doetinchem verhuizende trainer legt zijn plannen op tafel: "We proberen komend seizoen een 4e, 5e plaats te behalen, misschien zelfs hoger. Met de bredere basis die ik dan heb, moet dat haalbaar zijn. Het jaar daarop gokken we op de titel. Daar werken we naar toe en volgens mij komen we er dichtbij.

We bezitten een goede verdediging, harde werkers, spelintelligentie en de wedstrijdmentaliteit van ons is sterk. Wat ook belangrijk is, is dat we als groep moeten blijven opereren; Speelster, Jan, Theo en ik, dat was dit jaar prima. De twee nieuwelingen (Bianca Hooymans, Carla Manschot) zullen zich bij dit geheel moeten aanpassen. De sfeer moet plezierig blijven".

Kun je je eigen ervaring als speler voor dit team gebruiken?

"Ik speelde altijd als spelverdeler en dan heb je volgens mij het meeste gevoel voor het spel nodig. Je weet hoe het is. Als het 2-2 is, weet je wat er in een vijfde set kan gebeuren. Dat heb je zelf veel meegemaakt en als trainer-coach weet je je speelsters misschien juist dan belangrijke aanwijzingen te geven. We wonnen dit jaar véél vijfsetters! Toch zou ik het liefst zelf blijven spelen, maar helaas ontbreekt het me aan tijd. Dames 1 kost zo veel tijd dat er weinig overblijft. Ik heb voor volgend jaar ongeveer 7 trainingsuren ingepland dus blijft er voor mij alleen maar een keertje tennissen over".

Bas Bloem.

RECREANTEN COMPETITIE

Op 26 april gingen we voor de laatste keer dit seizoen naar Terborg. Vol enthousiasme en ijver begonnen we aan de eerste wedstrijd. Ondanks onze inzet moesten we toezien dat we de eerste wedstrijd met 8-21 verloren.

Toen was het duidelijk tijd om er eens flink tegenaan te gaan. Zelfs dat mocht niet baten, er lukte wel iets meer dan de vorige set maar het was nog lang niet voldoende: we verloren dan ook met 7-14.

Na een half uur pauze en een flinke slok koffie begonnen we zeer gemotiveerd aan de 2e wedstrijd. We speelden de 1e set erg leuk samen en het resultaat mocht er dan ook zijn: winst en wel met 15-9. Hierdoor bemoedigd begonnen we aan de tweede set. Helaas moesten we toezien dat er voor ons in deze tweede set weinig was weggelegd. We verloren dan ook met 6-12.

Na een korte pauze konden we de laatste wedstrijd spelen, de eerste set liep erg leuk maar ook de tegenstanders draaiden goed: Pech voor ons, verlies van 12-17. In de laatste set ging het goed aan beide kanten, mede door de prima opslag van Diny konden we op een gelijkspel eindigen 15-15.

Ondanks het feit dat we niet zoveel gewonnen hadden konden we ons toch nog in de E-poule handhaven. We hebben ook dit toernooi weer met veel plezier in Terborg gevolleybald en hopen volgend jaar weer aan de Recreantencompetitie mee te doen.

namens U.Orion III,

Marja.

COÖRDINATIE

M.i.v. het seizoen '83-'84 neem ik de recreantencoördinatie van Wim Konings over.

Er zijn wat veranderingen in vergelijking met de afgelopen seizoenen:

- 1) Er is bij elke trainingsgroep een contactpersoon. Deze persoon zal van mij alle uitnodigingen voor toernooien, wedstrijdprogramma's e.d. ontvangen.
- 2) Als er problemen, suggesties en ideeën zijn voor de recreantenlijn, kan dit via de contactpersoon naar mij toegespeeld worden.
- 3) Er zullen enige bijeenkomsten van de contactpersonen en mij zijn om het e.e.a. te bespreken en verder uit te werken.

Ik reken op jullie medewerking bij bovenstaande en ik zal in ieder geval mijn uiterste best doen om alles goed te regelen en te laten verlopen.

In de volgende Orion-Expres meer over dit alles.

Marja Gerritsen,
v.Limburg Stirumlaan 55,
7003 BH Doetinchem.

tel. 08340-41043.

PUPILLEN

Zaterdag 16 april 's morgens vroeg om 10 uur hadden wij een toernooi. Eerst moesten wij tegen:

Ubbink-Orion 11, uitslag 28-15

" " 7, uitslag 30-21

" " 9, uitslag 24-18.

We waren eerste van de poel, dus we zaten met veel zenuwwachtheid in de finale.

Toen moesten we nog tegen de winnaar van de andere poel.
Jammer genoeg hadden wij verloren met 15-24.
Maar we kregen toch nog een lekkere slagroomtaart en toen gingen
we hem samen opeten.

Sascha, Ellen, Kim, Eline, Suzette.

VOLKSUNIVERSITEIT

Het ligt in de bedoeling in het komende najaarsprogramma van de
Volksuniversiteit voor Doetinchem e.o. een cursus op te nemen over
"Sportgezondheidszorg in de praktijk".

Deze cursus wordt gegeven in samenwerking met de Sportgezondheids-
dienst Gelderland Oost. Dit onderwerp wordt op vier avonden toe-
gelicht door verschillende sprekers.

Te weten:

de heer A.G.M.F. Brok, sportarts

de heer A. van der Boom, oud-atleet

de heer A.F. de Ruiter, chirurg

de heer G.J. Klein Gebbink, sportfysiotherapeut.

Zij zullen ieder vanuit hun eigen deskundigheid een inleiding
houden.

Teneinde deze uiterst nuttige cursus zoveel mogelijk onder de
aandacht te brengen van sportbeoefenaars zouden wij u willen
vragen in uw kring hier nu alvast melding van te maken.

In juli of augustus komt ons nieuwe programmaboekje uit, waarin
nadere bijzonderheden staan vermeld.

DENEMARKEN

Ons team, jongens B, werd dit seizoen uitgenodigd voor een internationaal jeugdtoernooi in Arhus (Denemarken). Op een vrijdagavond kwamen de ouders bijeen en bespraken alles. Meneer Bakker (Koeke) wilde wel rijden en foto's maken.

Ons team bestaat uit Erik Wortelboer, Marco Boelhouwer, Jaap Bakker (Koeke junior), Antoine v.d. Kamp, Ronald Rietman (met z'n nieuwe trainingsjas), Jörgen Hofland (mooie broek) en Pieter Melieste en Paul Derksen (waar niks van te zeggen valt). Coach is Bert Derksen.

Vrijdag 20 mei 1983.

We vertrokken om 7 uur bij de sporthal en gelukkig was iedereen op tijd. We werden door onze (ontroerde) ouders uitgezwaaid en begonnen aan de 750 km lange reis via Osnabrück, Bremen, Hamburg, Flensburg en Kölding naar Arhus. De reis viel erg mee, we hebben 4x gestopt, waaronder 1x bij een drassig bosje waar we een houtgevecht hebben gehad. De andere keren zijn we bij een wegrerestaurant gestopt.

Na 10 uur rijden kwamen we om 5 uur 's middags in Arhus aan.

Arhus is de 2e stad van Denemarken met 250.000 inwoners. We hadden geen routebeschrijving gekregen, zodat we een uur door de stad gezocht hebben. Toen we merkten dat we ergens verkeerd gereden waren, wilden we een rondje rijden langs een klein parkeerterrein, maar een niet al te slim uitgevallen Deen was zo snugger zonder kijken achteruit te rijden, waardoor hij tegen de auto van meneer Bakker opknalde.

Gelukkig sprak hij Engels en terwijl zij daar stonden te praten, kwam een niet zo nuchter oud mannetje ons in z'n beste Deens toepraten. Hij kwam nog een paar keer langs en toen we hem vertelden dat we geen Deens verstonden werd hij nog kwaaiër, ook omdat we hem nogal komisch vonden.

Meneer Bakker had intussen een paar foto's van zijn en van de Deense auto genomen. Hoewel alleen het dimlicht, de motorkap en de bumper kapot waren, bedroeg de schade toch zo'n 2½ duizend gulden.

We hebben nog een paar keer de weg gevraagd tot een Deen ons voor ging, maar na een tijdje kwam hij erachter dat hij zelf de weg ook niet helemaal wist, zodat we bijna Zwaan-kleef-aan gingen spelen.

Om 6 uur kwamen we eindelijk bij de Vejby-Risskai hallen, het grootste sportcomplex van Denemarken aan. De jongens van Molenwiek stonden er vanaf half vier te wachten (hahaha), op iemand van de bond, die pas om 7 uur kwam. Ze gingen midden op de weg eten en we mochten ook wat meeeten.

Het sportcomplex bestond uit 3 grote zalen, ongeveer even groot als Roozengaarde, een kantine, een zwembad en een restaurant, daarnaast was er een hele grote hal met veel tribunes en een restaurant en een kleiner gebouw met een paar turnhallen. Leuk was, dat het Amerikaanse handbalteam ook in het complex was om te oefenen voor de Olympische Spelen.

Toen de mensen van de Bond waren gekomen, konden we in het restaurant gaan eten, juist toen Marco zei dat hij alles lustte behalve rode kool kwamen de obers met, jawel, rode kool aanzetten.

Ondertussen waren er ook nog Duitse jongens en meisjes aangekomen en kregen we te horen dat we met z'n allen (jongens en meisjes), en dat waren op dat moment ongeveer 100 man, in een zaal moesten slapen waar nog allemaal tafeltjes stonden (er was net examen van de universiteit geweest).

Nadat we de spullen hadden klaargelegd, hebben we een wandeling door de straten van Arhus gemaakt tot een uur of half elf.

In het sportcomplex hebben we ons gedouched en nog een poosje gevolleybald. We hadden een mooi plaatsje tegen de Duitse meisjes uitgezocht, maar de jongens van Molenwiek kwamen precies tussen ons en de Duitse meisjes liggen. Ze waren wel een kop groter, ja, wat begin je daar tegen??

Tot één uur 's nachts waren een stelletje fanatiekelingen (Duitsers natuurlijk) nog aan het volleyballen, zelfs toen het licht uit was. Er kwam een beetje onenigheid over of het licht nu uit of aan moest,

met de Duitsers aan de éne kant en Molenwiek/Orion aan de andere kant. Tegen drie uur was iedereen toch in slaap.

Zaterdag 21 mei 1983.

Om kwart voor 7 stonden we op en gingen we ons wassen. Daarna borgen we de spullen in de auto op, omdat in dezelfde hal ook gespeeld moest worden.

Om 8 uur zaten we aan het ontbijt. Tijdens het ontbijt zaten twee Laurel and Hardy-achtige obers, een chef-kok à Henk Wijngaard en een soort notaris die alles regelde, te kijken hoe wij aten (misschien hadden ze honger).

Na het ontbijt moesten we een paar uur wachten voor we ons konden inschrijven en lunchen, dat leek ons niet erg, want we konden toch zwemmen, maar dat ging niet door omdat 7 kinderen zwemles hadden op 6 banen. Toen zijn we maar een paar oefenwedstrijden gaan spelen tegen Denen.

Bij de jongens junioren, waar wij meededen, waren 2 poules. Onze poule bestond uit:

Vfl Gevelsberg	(Duitsland)
Skødstrup	(Denemarken)
Ubberud IF	(Denemarken)
Ubbink-Orion	(Nederland)

Om half 2 moesten we tegen de "vriendelijke" Duitsers uit Gevelsberg spelen, we hadden zin om wraak te nemen voor het lawaai van de vorige avond, dus motivatie was er genoeg.

We kwamen met 13-5 achter te staan, maar door hard werken en een goed blok wonnen we toch met 15-13. De 2e set wonnen we met 15-6. Hierna kregen we warm eten, het is in Denemarken de gewoonte 2x warm te eten en tot vreugde van Marco aten we geen rode kool.

De 2e wedstrijd was om half vijf tegen Ubberud IF, ondanks mooie trainingspakken en gebreide kniebeschermers waren ze toch niet sterk genoeg. Met 15-0 en 15-7 waren we aan een soort opslagwedstrijd bezig en wonnen we gemakkelijk.

Nu moesten we nog maar 1 set winnen om in de kruisfinales te komen.

's Avonds stond ons een heerlijk koud buffet te wachten, je kon er vis, vlees, brood, kaas, groente en salades krijgen.

We moesten tot half 9 wachten op de laatste wedstrijd tegen Skødstrup SF, het was een slechte wedstrijd waarin we via een 2-0 zege eerste van de poule werden.

Daarna hebben we ons verkleed voor de disco, die om 10 uur in de grote zaal gehouden zou worden. Er was een goeie Deense discjockey, ondanks dat je hem niet verstond en volgens hem de vogeltjesdans uit Duitsland kwam. Tot 1 uur duurde de disco, die erg gezellig was.

Onze begeleiders hadden ervoor gezorgd dat we in een apart lokaaltje konden slapen om de volgende dag fitter dan de tegenstanders te zijn. Tegen half drie sliepen we en om 7 uur zouden we opstaan.

Zondag 22 mei 1983.

Om 7 uur stonden we op om lekker (nou ja lekker) vroeg te ontbijten; om 9 uur was de kruisfinale.

Middelfahrt, onze tegenstander begon heel laat aan het ontbijt wat wel te merken was, we wonnen de kruisfinale met 15-2 en 15-10.

Zo kwamen we in de finale uit tegen Molenwiek uit Zaandam, die met 2-1 van onze Duitse "vrienden" hadden gewonnen.

Na deze wedstrijd ruilden een paar jongens van ons team hun Orion shirtjes tegen mooie groen-witte shirtjes.

Erik vond het gek, dat ze een Orion-shirt mooier vonden dan een wit Quick-shirt.

Molenwiek kenden we al van de Nederlandse open kampioenschappen in Utrecht, waar ze 3e zijn geworden (wij 6e). De eerste set begon slecht, we kwamen ver achter te staan en werden overbluft door Molenwiek, we verloren dan ook met 15-9. Ook in de tweede set lukte het allemaal niet zo, we

verloren met 15-9. Na een verfrissende douche gingen we naar het restaurant om te lunchen.

De prijsuitreiking zou om half 3 zijn, maar omdat sommige wedstrijden niet klaar waren begon die pas om half 4. Het was een hele officiële prijsuitreiking,

de nummers 1, 2 en 3 moesten in een rij staan en de medailles lagen op gouden, zilveren en bronzen schalen, het was alleen jammer dat er geen volleybal-miss was om de medailles om te hangen en de daarbij behorende handelingen uit te voeren.

Met een medaille om de nek gingen we kijken naar een handbalwedstrijd tussen het Amerikaanse team en een Deens team.

Tegen een uur of 5 zijn we naar de haven en stad gegaan, in de stad vierde men een soort carnaval.

Wij als nuchtere Hollanders dachten in een hippie- en goeroecentrum terecht gekomen te zijn, op een plein zag je verklede en geschminkte men-

sen op eentonige Zuid-Amerikaanse muziek "dansen".

Een man had waarschijnlijk zoveel gedronken, dat hij op zo'n 25 meter hoogte aan de steigers van een kerk ging hangen, een oude dronken man stak de tong nog naar ons uit toen we om hem lachten.

Een oud mannetje, met z'n broek zowat op z'n knieën, speelde op een accordeon en een punkerig meisje zong er vreselijke liefdesliedjes bij. Daarna zijn we nog door de stad gelopen en hebben nog ijs en pølserbroodjes gegeten.

We kregen te horen dat we samen met een Belgisch team en VfL Gevelsberg (en nog vele anderen) in een kleine turnzaal moesten slapen, we hebben de luchtbedden klaargelegd en Bert is met een paar het laatste kleingeld wezen ophalen.

Antoin heeft een half uur geprobeerd een flesje open te maken, totdat een slome ober (die er de hele tijd naar had staan kijken) hem een flesopener gaf.

De Duitsers waren intussen in de turnzaal druk bezig met een wedstrijd wie het meeste bier op kon (of wijn), waarna ze in de ringen gingen rondhangen. De anders zo slome coach van Gevelsberg was er als de kippen bij om champagne te krijgen.

Wanneer een Duitse jongen niet uit de ringen kon komen werd hij heen en weer geslingerd en vakkundig op z'n achterwerk geslagen, ook werd er tot een uur of 1 in de kleine hal nog gevolleybald. Sommige van ons hebben dus de hele nacht niet geslapen.

Maandag 23 mei 1983.

We stonden om ongeveer half 8 op, want we wilden vroeg vertrekken en zaten om 8 uur in de auto voor de terugweg.

Op de grensovergang Denemarken-Duitsland keek de douanebeambte heel opvallend naar de (terroristen)baard van Pieter.

Tussen Bremen en Hamburg zijn we gestopt om warm te eten. Het stuk vanaf Rheine ging langzaam door de stoplichten, we hebben daardoor wel een kwartier gereden om nog geen kilometer vooruit te komen.

Om 6 uur kwamen we eindelijk aan in Doetinchem, overal waar we kwamen, kwamen de bezorgde moeders het eerst naar buiten.

En waar Bert de hele reis bang voor was geweest gebeurde voor zijn eigen huis, de auto ging dicht met de sleutels er nog in, maar gelukkig had hij in huis nog reservesleutels.

Zo kwam er een eind aan een fijn toernooi in Denemarken.

Paul Derksen en Pieter Melieste.

RIET KREUZE STOPT

Bij een zo grote vereniging als Ubbink-Orion is het aan het eind van een seizoen een komen en gaan van leden.

Een van de leden die ons gaat verlaten is Riet Kreuze.

Zo'n slordige 25 jaar was zij actief in de Doetinchemse volleybal-wereld, niet alleen in het veld maar ook o.a. als bestuurslid en scheidsrechter.

De laatste seizoenen sloeg zij haar balletje mee in het team van Roel Raterink.

CONTRIBUTIE

Kontributiebedragen voor het kalenderjaar 1983:

a. Senioren geboren voor 1 januari 1965	f 160,--
b. Rekreanten	f 130,--
c. Jeugdleden geboren in de periode 1-1-65 t/m 31-12-68	f 130,--
d. Jeugdleden geboren op of na 1 januari 1969	f 102,--

Ingaande 1 januari 1983 dient de betaling van de kontributie als volgt te geschieden:

- a. Als men het jaarbedrag in 4 termijnen wenst te betalen dan moet dit gebeuren voor 1 maart, 1 mei, 1 juli, 1 september.
- b. Per half jaar: voor 1 maart en voor 1 september.
- c. Per jaar: voor 1 maart.

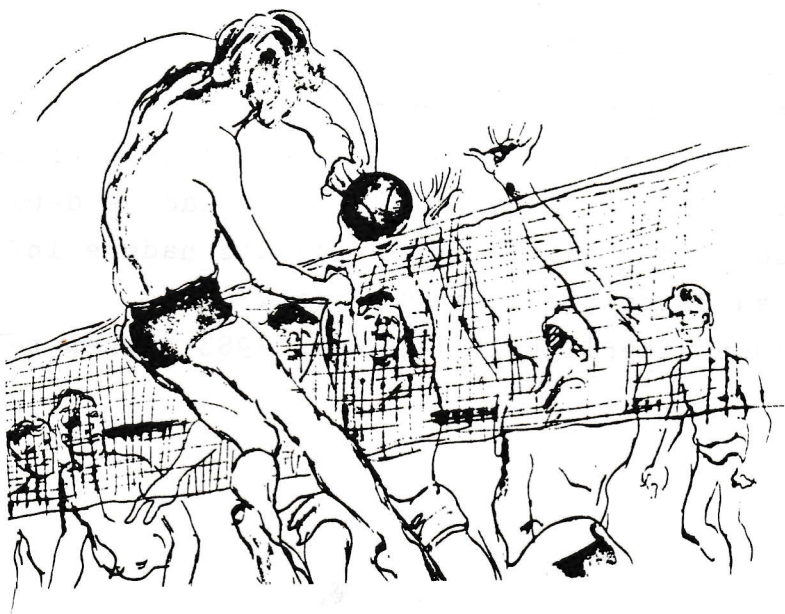
J.Bloem,
Penningmeester.

P.S.: U kunt betalen: per giro nr. 3957446 t.n.v. SV Ubbink-Orion.

Per bank nr. 93.60.37.318 t.n.v. SV Ubbink-Orion.

Inlichtingen worden U gaarne verstrekt door Mevr. I.Booij,
Antillenstraat 34, Doetinchem, tel. 08340-26938 of door de penning-
meester tel 08340-24618.

Als U voor meerdere leden uit één gezin betaalt wilt U dan s.v.p.
bij de betaling vermelden: voor wie, hoeveel en voor welke periode.

SPORTFOTOWEDSTRIJD

In het kader van het in gebruik nemen van het Provinciaal Sport-service Centrum te Velp organiseert de Provinciale Sportraad Gelderland dit jaar een sportfotowedstrijd.

De deelname staat open voor zowel amateur- als beroepsfotografen, die in de provincie Gelderland wonen of werkzaam zijn.

Zwart/wit opnamen die op enigerlei wijze de sport als onderwerp hebben komen in aanmerking voor beoordeling door een deskundige jury. Van de jury maken de volgende personen deel uit:

- Jolanda Pronk (grafisch ontwerpster)
- Dick Loman (sportjournalist)
- Leen van Weelden (direkteur tentoonstellingsdienst St. Beeldende kunst Gelderland)
- Henri van der Steen (hoofdredakteur voetbalmaandblad Elf)
- Henk van Holland (fotojournalist).

Aan de wedstrijd zijn aantrekkelijke prijzen verbonden.

Zo bestaat de hoofdprijs bijvoorbeeld uit een bedrag van f 500,-- aan sportkleding.

Uit het ongetwijfeld grote aantal inzendingen zal een selectie gemaakt worden. De beste 50 foto's zullen dan vanaf 1 oktober van dit jaar te zien zijn in het Provinciaal Sportservice Centrum te Velp.

Zij, die belangstelling hebben om aan deze sportfotowedstrijd deel te nemen kunnen de deelnemingsvoorwaarden en het inschrijfformulier telefonisch aanvragen bij de Provinciale Sportraad Gelderland, telefoon 085-640306. Onder dat nummer is tevens nadere informatie over de wedstrijd en expositie te verkrijgen.

De inzendingen dienen uiterlijk 22 augustus 1983 binnen te zijn.

EEN TOCH WEL TEVREDEN COACH VAN MEISJES G

VOND HUN PRESTATIES OKEE !!

Aan het begin van afgelopen seizoen werd ik opgebeld,
en er werd mij de vraag gesteld,
of ik een meisjesteam volleybal wilde gaan begeleiden,
op aandrang van mijn zoon heb ik me daartoe laten verleiden.

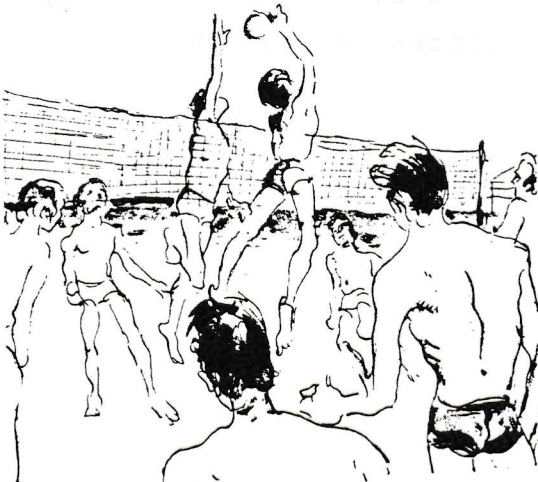
De eerste ontmoeting met de meisjes was erg positief,
nog steeds vind ik ze allemaal even lief.
In het begin moesten we natuurlijk aan elkaar wennen,
maar na een paar koffie- en thee-uurtjes
hebben we het aardig met elkaar kunnen redden!

De meisjes hebben niet alle wedstrijden gewonnen dit seizoen,
Jammer
voor sommige wedstrijden hadden ze beter hun best kunnen doen.
Als Klaske te Lindert zich niet vergist,
zijn wij op de derde plaats geëindigd:
en dat vind ik voor hun doen lang niet mis!

Volgend seizoen wat fanatieker trainen,
dan kom je in een wedstrijd ook wat beter uit de benen.
Ik wil mijn meisjes bedanken voor de fijne tijd,
en voor de bloemenhulde, na de laatste wedstrijd

Ik wens hierbij een ieder een fijne vakantie toe,
en misschien wel: tot het volgend seizoen!!!

Klaske te Lindert.

ZIEKENBOEG

Na een korte onderbreking, welke mede veroorzaakt werd door een gebrek aan slachtoffers, besluiten we voor dit seizoen met een laatste ziekenboeg.

Een ziekenboeg welke volgens de inlichtingen van ondergetekende nagenoeg leeg is. De buitentoernooien zijn allemaal droog verlopen zodat de kans op gekneusde vingers, duimen e.d. door natte en zware volleyballen gering bleef. Wat er dan nog kon gebeuren zou dan vallen onder het hoofdstuk "gebrek aan techniek". En techniek bleek er voldoende in huis te zijn zodat ook daarvan niets te noteren valt.

Zaterdag 28 mei was er in Roozengaarde een door Orion zelf georganiseerd toernooi. Alles verliep vlekkeloos of moet ik zeggen bloedeloos. Ook Bas b. kon niets meer forceren; dat hoefde ook niet want Rob Bouman nam dat voor hem waar. Alleen koos hij als slachtoffer zichzelf!!

Sportief en wat voor een inzet; dat kenmerkte overigens zijn hele actie toen hij, aangespoord door zijn medespelers uit heren 4 achter een bal aanging die zo'n 25 meter buiten het veld achter een bank dreigde neer te komen. Die bank noem ik speciaal omdat iedereen dacht dat Rob dat obstakel wel gezien had. Inderdaad, iedereen..... behalve Rob, die vertrouwend op wat hij achter zijn rug hoorde keihard doorging....

Toen de stofwolk optrok en de schade opgenomen kon worden, bleek deze te bestaan uit twee en een halve blauwe vinger. Te weinig om over naar huis te schrijven; laat staan voor deze boeg! En zo bleef hij leeg. Een mooi slot van een seizoen zou ik zo zeggen!!

Is getekend,

Pleegzuster Bloedpijn.

BELGIË

Op 7 en 8 mei is het zesde herenteam voor een toernooi naar Gent geweest. Zaterdagmorgen 9.00 uur vertrok de helft van het team met in de kofferbak een tent, slaapzakken en alles wat verder nodig is voor zo'n weekend naar België.

Kapitan Jan was samen met Joop + echtgenotes als "kwartiermakers" al op vrijdagavond vertrokken om een plaatsje te vinden voor caravan + tent bij de hal van de Groothandelsmarkt waar gespeeld zou worden.

De 30 speelvelden waren uitgezet op een terrein wat geheel overdekt was, maar aan de zijkanten open, zodat de wind vrij spel had. Een groots opgezet toernooi waaraan $\pm$ 90 ploegen deelnamen, verdeeld over diverse categorieën van Nationaal tot Recreatief. We kwamen veel bekende en onbekende Nederlandse teams tegen zoals o.a. VVC, Brother Martinus, Vollverijs en Smash.

Hoe wij het eraf brachten is snel verteld want van het bekende heren 6 spelletje kwam niets terecht in deze soms winderige hal, waarin de categorieën zeer globaal waren ingedeeld in poules van 5 ploegen waarvan we er 2 ruim verloren en 2 ruim wonnen, zodat we onbetwist 3e in de poule werden. De volgende pouleindeling bestond uit alle als 3e geeindigde in de 4 provincial B-poules. Hiervan verloren we 1 wedstrijd en wonnen er 2 zodat we als 10e eindigden in de algemene eindrangschikking.

Buiten het volleybal hebben we natuurlijk de interne verhoudingen binnen heren 6 (7 van de 9 waren mee) weer aardig opgeveizeld door het samen uit zijn van een team dat samen meer dan 320 jaar oud is. Een gezamenlijk etentje op zaterdagavond in Gent, waar pas om 21.30 uur mee begonnen kon worden omdat een, niet met name te noemen persoon nog diverse dames van overkleding moest voorzien, nogal op zich liet wachten was natuurlijk een bijzonder hoogtepunt. Volge(vr)eten keerden we rond het middernachtelijk uur weer terug

bij de tent en caravan om nog enige nuttige uurtjes slaap te pakken, want zondagmorgen om 9.00 uur moest er weer gebald worden.

Dat het peil aanzienlijk lager was zal niemand verwonderen die een 2-daags toernooi heeft meegemaakt.

De terugreis verliep vlot en rond 19.00 uur waren we weer terug bij moeders en kinderen.

1 van de 7.

OOST-GELDERLAND

Op zaterdag 4 juni behaalde het meisjesjunioren districtsteam van Oost-Gelderland de nationale titel volleybal.

In dit team was Ubbink-Orion rijkelijk vertegenwoordigd.

Sandra en Petra Teunis, Saskia Booy, Annet Huntink, Ingeborg Hofland en Petra Wellink leverden een flinke bijdrage in dit succes. Vorig jaar eindigde dit team, getraind door Leo Groeneveld (BOVO) al een tweede plaats bij de eindronde in Doetinchem. Nu dus de nationale titel.

Gefeliciteerd!!

De jongens-junioren, getraind door Theo Boekhorst (volgend seizoen ook Ubbink-Orion) belandden op een 6e plaats.

Hierin speelden van onze vereniging ook enkele jongens mee, namelijk Bart van Halteren, Paul Bloem en Marcel Rutten.

De adspiranten jongens en meisjes van Oost-Gelderland waren in de voorronden al uitgeschakeld!

DOETINCHEM OLÉ

De sportuitwisseling tussen Doetinchem en Lelystad is met ruim verschil gewonnen door het organiserende Doetinchem. Ook het naar de 2e klasse promoverende dames 8 heeft aan die overwinning een steentje bijgedragen. Hoe, dat lezen jullie hieronder.

Tegen kwart over drie vertrokken we, op zaterdag 4 juni, per auto naar "De Pol" in Gaanderen. Ondanks de aktie-ontnemende-felle-zon was de stemming optimaal. We waren best nieuwsgierig naar de kwaliteit van het Lelystadse volleybal.

Na ons gehuld te hebben in het nu toch wel beruchte oranje tenue, besloten we om dan toch maar tot wat aktie over te gaan; een echte "warming-up" vonden we overigens niet nodig aangezien ook in de zaal de hitte tropische vormen had aangenomen.

Na observatie van en gesprekjes over en weer met de tegenpartij PUGNA (dit seizoen bovenaan in de 2e klasse geëindigd) begonnen we aan de wedstrijd. Waren wij nu echt zoveel beter? Had het PUGNA-team soms last van de "tropenkolder"? Er erg veel goeds van vrouwen deden onze tegenstanders in ieder geval niet. Hoewel gebruik makend van "allerlei Lelystadsiaanse-systemen", waarvan wij het bestaan nog niet eens durfden te vermoeden, verloor PUGNA binnen een half uur tijd beide sets met respectievelijk 15-4 en 15-2.

Omdat wij het niet zagen zitten om van half vijf tot kwart voor zes- dan zou de 2e wedstrijd beginnen- te wachten, gaven wij onze tegenpartij de kans zich in een door onszelf ingelaste 3e set te revan- cheren. Daarvan was voor hen helaas geen sprake: ook deze set verloren zij en wel met 15-7.

Opgetogen trok heel dames 8 + coach naar de kantine, waar we onze langverwachte "promotie-taart" in ontvangst namen. Hennie van Haarlem was de gulle gever. Nu weten wij niet of er wel eens mensen zijn geweest die met een temperatuur van zo'n 27° Celcius mokka- en slagroomtaart, tussen twee wedstrijden door, hebben ge- geten Nooit doen is ons advies!! Maar ook hier geldt: dat je een gegeven paard niet in de bek mag kijken. In ieder geval waarderen wij Hennie's gebaar.

Onze tweede wedstrijd, tegen hetzelfde PUGNA-team, had toch een heel ander karakter dan de eerste. De Lelystadse meisjes waren nu fanatieker, hadden meer lef en werden bovendien flink aange- moedigd door een schare supporters die maar bleven krijsen: "la, la, la, la, la.... hoi, hoi"! Dit deden ze dan wanneer wij aan de opslag

waren met gevolg dat wij zeker een keer of zes de opslag aan de tegenpartij moesten geven. Vandaar dat Lex Drost het in de 2e set tijd vond voor een eerste time-out. Vechten deden de meisjes van PUGNA tot het laatst..... maar de overwinning was voor ons weggelegd!! De setstanden waren 15-12 en 15-13. Onze "yel" werd heel toepasselijk aangepast: "la,la,la,lahoi,hoi".

We hebben een gezellige middag gehad, de organisatie zat prima in elkaar, het was alleen jammer dat we maar zo kort gespeeld hebben en dat deze volleybalmiddag niet in-de-open-lucht was georganiseerd; bruine benen trekken supporters en die kunnen we best gebruiken het volgend seizoen!

Dames 8.

VAKANTIE

Het is juni, en snikheet. Eindelijk heb je je schoolboeken aan de kant gekwakt en bleekneuzig lig je in de zon te bakken. Je sluit je ogen. "Vanavond lekker volleybal" denk je nog, voor je weg zakt ... in de meest fantastische dromen over de Engelse Zuidkust (je vakantiebestemming van dit jaar). De droombeelden over je privé-strandje bij Milford-on-Sea vermengen zich met die over de afgelopen volleybaltrainingen en wedstrijden en plotseling schiet je verschrikt overeind. Twee maanden vakantie betekent ook: twee maanden geen volleybal. Wat een ramp!

Je voelt je miezerige spiertjes, die je dit jaar net een beetje had opgepept, verslappen, en je vingers verstijven, bij de gedachte dat je 2 maanden geen bal aan zult raken. De motten zullen zich triomfantelijk meester maken van je trainingsspullen en van je wedstrijdshirtje dat toch al weken verveeld in de kast ligt weg te kwijnen. "Dat mag niet waar zijn" denk je en besluit meteen zelf een volleybalvereniging voor de zomermaanden op te richten. (je ouders vinden alles goed "als je huiswerk er maar niet onder lijdt").

Dan komt Bas de Hoofdredacteur langs, die je vraagt of je een stukje wilt schrijven over de ellende van de naderende vakantie en het tragische einde van de trainingen. Voor je in een wild snikken uitbarst overhandigt hij je snel een boekje met een sterk verhaal over strandvolleybal "om inspiratie op te doen".

Het is in het Engels (kun je vast wat oefenen voor de zomervakantie) en gaat over een jongetje dat zich verveeld op het strand omdat z'n vrienden achter de meiden aan zitten. En op het strand zijn natuurlijk veel leukere dingen te doen want het jongetje ziet dat "near the pier, a group of men were having some sort of game. They were hitting a ball towards each other over the net".

(Alleen de echte kenners zullen begrijpen dat het hier om de populaire sport volleybal gaat; gelukkig stonden er ook plaatjes bij). Het jongetje staat vijf minuten te kijken, mag dan meedoen en wordt ogenblikkelijk de Held van het Veld omdat hij de bal met links kan smashen. (En niemand die er aan denkt dat het jochie ook wel linkshandig kan zijn).

Maar natuurlijk, met zo'n verhaal wordt het idee van vakantiehouden al heel wat aantrekkelijker. Je ziet jezelf al staan uitblinken, bruingebrand en in een piepklein bikini'tje, op een geïnproviseerd volleybalveld op het Milfordse strand. (En dan maar hopen dat je Engelse vrienden nooit het vierde klas niveau volleybal hebben bereikt). Er kleven trouwens nog wel wat problemen aan het uitblinken op de smalle Engelse stranden. Een strand met van die leuke kleine steentjes, zoals dat van Milford-on-Sea, biedt altijd een prachtige aanblik, maar als je er de twee meter naar de zee toeloopt, heb je al het gevoel een acupunctuurbehandeling met breinaalden nr. 7 te krijgen, en je ziet jezelf al neerkomen na een hoge sprong.... Bovendien, als je op dat strand een volleybalveld op zou zetten, zou het voor de ene helft van de spelers wel aqua-volley worden, terwijl ook de plotseling opkomende vloed voor onvergetelijke spelmomenten zou kunnen zorgen.

Teleurgesteld zak je terug in je stoel. Je ziet het al, je moet helemaal niet naar Engeland gaan. Nog afgezien van je eigen beperkte kwaliteiten, zijn de kansen om daar ooit de "hero" van het veld te worden tot de zeer kleine minima gereduceerd. Een trainingskamp in de Oostbloklanden zou misschien een betere vakantiebestemming zijn